

Sygn. akt: III C 778/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: sekr.sąd. Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz pozwanego J. W. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 778/18

UZASADNIENIE

wyroku z 22 stycznia 2019 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zażądał zasądzenia od pozwanego J. W. na swoją rzecz kwoty 511,47 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz o rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany zawarł z (...) Towarzystwem (...) S.A. umowę ubezpieczenia. Wskazał, że pozwany nie zapłacił składki w wysokości dochodzonej pozwem. Jednocześnie wskazał, że na dochodzoną pozwem należność składają się: kwota 427,17 złotych z tytułu należności głównej z odsetkami w wysokości 84,30 złotych.

Nakazem zapłaty z dnia 26 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda kwotę 511,47 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, co spowodowało, że nakaz ten utracił moc. W sprzeciwie podniósł zakwestionował istnienie roszczenia co do zasady oraz wysokości, a także podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 7 października 2014 roku członek zarządu (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. sporządził polisę nr (...), mającą potwierdzić umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) w okresie od 16 października 2014 roku o do 15 października 2015 roku. Jednocześnie wskazano, że całkowita składka do

zapłacenia wynosi 427,17 złotych, płatna w dwóch ratach: w wysokości 427,14 złotych w terminie do 16 października 2014 roku oraz 427,17 złotych w terminie do 16 kwietnia 2015 roku.

Dowód:

- polisa, k. 49;

Dnia 27 czerwca 2016 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. zawarł z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę sprzedaży wierzytelności nr (...), w ramach której przeniósł na powoda wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia stwierdzonego polisą nr (...).

Dowód:

- umowa, k. 44-47;

Pismem z 7 lipca 2016 roku powód wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 466,82 złotych z tytułu składki ubezpieczeniowej.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z 7 lipca 2016 roku, k. 50-51;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z powyższego wynika, że umowa ta jest obustronnie zobowiązująca. Z jednej strony nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, zaś z drugiej nakłada na ubezpieczającego obowiązek zapłacenia składki.

W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że została zawarta umowa ubezpieczenia, która obowiązywała w okresie, z którym wiąże się dochodzone składki oraz nabycie tej wierzytelności.

W ocenie sądu powód okoliczności tej nie wykazał. W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na to, że na istnienie zobowiązania pozwanego powód przedstawił wyłącznie dowód z wypełnionej przez członka zarządu (...) Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. polisy. Dowód ten stanowił dokument prywatny, którego moc dowodowa, zgodnie z treścią art. 245 k.p.c., ograniczona jest do ustalenia, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie woli o wskazanej w nim treści. Z żadnego dowodu nie wynikało, by takie oświadczenie złożył sam pozwany. Tymczasem umowa, w tym umowa ubezpieczenia, wymaga złożenia tożsamyh oświadczeń woli przez wszystkie jej strony. Ma to istotne znaczenie nie tylko dla zawarcia umowy ubezpieczenia, ale także jej zakresu i wysokości zobowiązania pozwanego z tytułu składki ubezpieczeniowej. Co więcej, dokument ten jest wewnętrznie sprzeczny i nie wynika z niego wysokość zobowiązania pozwanego. Wskazano w nim, że całkowita składka wynosi 427,17 złotych, a następnie harmonogram jej płatności, z którego wynika, że winna zostać zapłacona do 16 października 2014 roku, a następnie dnia 16 kwietnia 2015 roku winna zostać zapłacona, lecz z niczego nie wynika z czego płatność ta ma wynikać.

Mając to na uwadze roszczenie powoda należało uznać za nieudowodnione, niezależnie od skuteczności samej umowy sprzedaży wierzytelności. Niemniej jednak zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może przenieść wierzytelność, przy czym przeniesienie to musi dotyczyć wierzytelności przysługującej zbywcy. W takiej sytuacji niewykazanie istnienia samej wierzytelności uniemożliwia jej przeniesienie na rzecz powoda.

Mając na uwadze niewykazanie przez powoda istnienia wierzytelności, pozbawia zarzut przedawnienia doniosłości. Na marginesie należy jednak zauważyć, że nawet gdyby powód wykazał istnienie swojej wierzytelności, to zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie zaś z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z treścią art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Mając na uwadze to, że płatność składki przypadła na 16 października 2014 roku i wyczerpywałaby całkowitą składkę, przeto z upływem 3 lat, tj. 17 października 2017 roku roszczenie powoda uległoby przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sąd winien powództwo oddalić, o czym orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przyjmując że powód wygrał proces w całości. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składał się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 270 złotych, wobec czego sąd orzekł jak w pkt II sentencji.